

Vicent Berenguer tria Ana Marques Gastão

El poema «Blanc» està escrit a partir d'una pintura de Paula Rego que porta el mateix títol, *Target*, en anglès. El quadre representa una dona de pell bruna d'esquena, agenollada sobre un coixí, descalça, en el que pareix una cambra davant d'una cortina verda. Té el cabell negre pentinat i recollit al darrere amb una mena de passador, la cara només s'endevina parcialment de perfil, no pot copsar-se cap actitud. Té un vestit o brusa sense mànegues, descordat, i mostra una part del dors, les seues mans sostenen obert aquest vestit des dels muscles, però potser també suggereixen que podria continuar i traure's el vestit, deixar-lo caure. La llum destaca sobre diversos punts: els tous de les cames, la tela que marca les natges, el braç, l'esquena. A la quietud de les parts il·luminades podria contraposar-se el moviment que transmet la figura, és una possibilitat que atrau l'atenció. L'absència de l'expressió de la cara deixa que imaginem qualsevol actitud, ¿quina?, però ¿on hem de dirigir la mirada?, ¿què pot buscar el lector?, ¿què pensa aquesta dona? ¿com ajustar aquest cos a la pell de les paraules, com callar les paraules que s'ajusten al cos? No pretenguem respondre, potser el blanc és l'esquena —el disc a què es dirigeixen els colps, la rodella—, i efectivament atrau el silenci i precipita paraules en la pell. Diu el poema que res no és el que pareix, que hi ha la història d'un riu exultant, i així com el poema deforma l'espai de la cambra, la figura dicta el poema i no l'acaba, aquest és el blanc a què es dirigeixen les paraules que el lector sent en les imatges, en la superfície, i no per això amb menys dolor. Probablement, res no és el que pareix, però el que pareix és allò més desitjable, probablement. Així, en començar per la descripció de la dona, si no s'assoleix el seu sentit almenys ens endinsem en el riu de les paraules.

Alvo

Por uma vez conta como o corpo se ajusta à superfície das tuas palavras. Fala de um depois anterior, desse sono demente na fissura da luz; do violento voo ou ferida cíclica, a ausência excedendo-se na pele quando a desoras perfumas minhas mãos. Estende-se o calor aos lábios, o verão simula a duração no verso, circula a água, vigorosa, no fundo do poço até desaparecer na cama muda. Nada é o que parece, lembra-se o que se esquece e eu digo os dedos descalços dissolvem em tu boca o mel à flor dos destroços. Olha-me: deita o olhar em teu vestido, tira-o num gesto ébrio e precipitado como a um prisioneiro, os peixes sobem lesto no lago imoderado e a noite volta, lenta, adormecida. Dou-te o que não tenho —a história de um rio exultante a explodir na boca em versão romântica, poema sem trágicos sulcos ou fala completa. E tu, tu dás-me o que sou: metáfora doendo-se alto onde acaba o texto.

Blanc

Per una volta conta com el cos s'ajusta a la superfície de les teues paraules. Parla d'un després anterior, d'aquest somni dement en la fissura de la llum; del violent vol de la ferida cíclica, l'absència que s'excedeix en la pell quan a deshores perfumes les meues mans. S'estén la calor als llavis, l'estiu simula la durada en el vers, circula l'aigua rigorosa, al fons del pou fins a desaparèixer en el lliut mut. Res no és el que pareix, es recorda el que s'oblida i jo dic els dits descalços et dissolen en la boca la mel a la flor dels enderrocs. Mira'm, ajeu la mirada en el meu vestit, trau-lo en un gest ebri i precipitat com a un presoner, els peixos puguen lleugers en l'estany imoderat i la nit torna, lenta, adormida. Et done el que no tinc: la història d'un riu que exulta i esclata en la boca en versió romàntica, poema sense tràgics solcs o parla completa. I tu, tu em dones allò que sóc: metàfora dolent-se alt on acaba el text.

Ana Marques Gastão, *Nós/Nudos* (25 poemas sobre 25 obras de Paula Rego), Gótica, Lisboa, 2004. Traducció de V. Berenguer.